RESEARCH ARTICLE

INDIAN JOURNAL OF MULTILINGUAL RESEARCH AND DEVELOPMENT

Asian Research Association

DOI: 10.54392/ijmrd2642

The Reinterpretation of Ahalya in Modern Tamil Literature: A Feminist Perspective

G. Kalaivani [a, *]

[a] Department of Tamil, Dr.N.G.P. Arts and Science College, Coimbatore-641048, India

*Corresponding author Email: gkalaijan24@gmail.com

DOI: https://doi.org/10.54392/ijmrd2642

Received: 23-06-2026; Revised: 06-10-2026; Accepted: 18-10-2026; Published: 31-10-2026

Abstract: Literary influence is reflected in the ways themes, characters, and narrative structures from earlier literary traditions are reinterpreted and transformed in subsequent works. Modern literature frequently emerges through a process of continuity, reinterpretation, and critical engagement with classical epics and inherited cultural narratives. In Tamil literary history, the influence of the epic tradition has been particularly significant, with works such as Silappathikaram and Manimekalai shaping later literary, devotional, and modern creative expressions. Among the mythological characters inherited from the epic tradition, Ahalya, as portrayed in the Ramayana tradition, occupies an important position. In the narratives of Valmiki and Kamban, she is represented either as a woman who has transgressed moral conventions or as a victim of Indra's deception, and is ultimately released from her curse through Rama's divine intervention. Contemporary Tamil writers, however, have re-examined Ahalya beyond her conventional representation as a cursed woman transformed into stone. They have increasingly foregrounded her psychological experiences, emotional conflicts, identity, and position within patriarchal social structures. This study examines the reinterpretation of Ahalya in contemporary Tamil short stories and poetry through a feminist literary perspective. It investigates how modern writers reconstruct the character by questioning traditional notions of female morality, chastity, guilt, victimhood, and patriarchal authority. It also explores how the transformation of this inherited mythological character reflects changing literary attitudes towards women's experiences and subjectivity. The study argues that the modern reinterpretations of Ahalya demonstrate how classical narratives can be critically revisited to articulate alternative perspectives on gender, identity, and social justice. By shifting attention from the conventional moral judgment of Ahalya to her inner experiences and individual agency, contemporary literature creates new interpretive possibilities for understanding the character. Thus, the study highlights the continuing influence of epic mythology on modern Tamil literature and demonstrates the role of feminist reinterpretation in challenging inherited representations of women and reconstructing female identity.

Keywords: Ahalya, female identity, Ramayana tradition, Silappathikaram and Manimekalai, Modern Tamil Literature

Language: **Tamil**

அவ்வையின் அகப்பாடலில் பெண் நிலைப் பதிவுகள்

கோ. கலைவாணி [அ, *]

[அ] தமிழ்த்துறை, டாக்டர் என்.ஜி.பி கலை அறிவியல் கல்லூரி (தன்னாட்சி), கோயம்புத்தூர்-641048,

முன்னுரை

பழைய இலக்கியங்களில் கருத்துகள், பாத்திரங்கள் அல்லது வடிவங்கள் புதிய இலக்கியங்களில் மாறுபட்ட வடிவத்தில் வெளிப்படுவதே இலக்கியத் தாக்கம் எனப்படும். முந்தைய காப்பியங்களின் தொடர்ச்சியாகவும் மறுவிளக்கமாகவும் பல நவீன இலக்கியங்கள் உருவாகின்றன. மனித உளவியல் மற்றும் தர்மத்தின் அடிப்படையில் பாத்திரங்கள் மறுஆக்கம் செய்யப்படுகின்றன. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் காப்பிய காலத் தாக்கம் (Impact of the Epic Era) என்பது மிக ஆழமானது. சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்ற பெருங்காப்பியங்கள் பிற்கால இலக்கிய வடிவங்கள், பக்தி இலக்கியங்கள் மற்றும் மற்றும் நவீன எழுத்துக்களில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன. வால்மீகி மற்றும் கம்பர் காலத்துப் படைப்புகளில் அகலிகை தவறு செய்தவளாகவோ அல்லது இந்திரனின் சூழ்ச்சிக்கு பலியானவளாகவோ

சித்தரிக்கப்பட்டு, இராமனின் பாதம் பட்டு சாப விமோசனம் பெறுவதாகக் காட்டப்பட்டது. ஆனால், இக்கால இலக்கியவாதிகள் அகலிகையை ஒரு வெறும் கல்லாகப் பார்க்காமல், அவளது மன உணர்வுகளுக்கு முக்கியத்துவம் தந்து பல படைப்புகளை உருவாக்கியுள்ளனர். எந்த ஒரு புதிய எழுத்தும் முற்றிலும் தனித்துத் தோன்றுவதில்லை. அது தனக்கு முந்தைய பாரம்பரியத்தின் தொடர்ச்சியாகவே அமைகிறது. காப்பியக் காலம் தொட்டு இன்று வரை தமிழ் இலக்கிய உலகில் பல கதைகளும் பாத்திரங்களும் தொடர்ந்து தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி வருகின்றன. அவற்றுள் கம்பராமாயணத்தின் அகலிகை பாத்திரம் மிக முக்கியமானது. ஒரு பழைய காப்பியத் தொன்மம், நவீன காலச் சிறுகதைகளிலும் கவிதைகளிலும் எவ்வாறு மறுவாசிப்பு (Reinterpretation) செய்யப்படுகிறது என்பதை இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது.

மரபுவழி இராமாயணத்தில் அகலிகை (வால்மீகி & கம்பர்)

சாபமும் விமோசனமும்

இந்திரன் கௌதம முனிவரின் உருவத்தில் வந்து அகலிகையை ஏமாற்றியதால், கௌதமர் அவளைக் கல்லாக மாறும்படி சபித்தார். இராமனின் கால் பட்டவுடன் அவள் மீண்டும் பெண் வடிவம் பெற்றாள்.

கம்பரின் பார்வை

கம்பர் தனது கம்ப இராமாயணத்தில் அகலிகையை "நெஞ்சினால் பிழை இலாதவள்" (மனதால் ஏந்தத் தவறும் நினைக்காதவள்) என்று விசுவாமித்திரர் மூலம் நற்சான்றிதழ் அளித்து அவளது கற்பைப் பாதுகாப்பார். இக்காலத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் அகலிகையின் கதையை மையமாக வைத்துப் பல புதுமையான சிறுகதைகளையும், கவிதைகளையும் படைத்துள்ளனர்.

புதுமைப்பித்தனின் 'சாப விமோசனம்' (சிறுகதை)

இக்கால இலக்கியத்தில் அகலிகை பற்றிய மிகச்சிறந்த மறுவாசிப்பாக புதுமைப்பித்தனின் "சாப விமோசனம்" சிறுகதை கருதப்படுகிறது.

- இதில், இராமனால் சாப விமோசனம் பெற்ற அகலிகை, பின்னாளில் சீதை தீக்குளித்த (அக்கினிப் பிரவேசம்) செய்தியைக் கேள்விப்படுகிறாள்.
- தன் கற்பை நிரூபிக்க ஒரு பெண் தீயில் குதிக்க வேண்டும் என்ற ஆடவர் மையச் சமூகத்தின் (இராமனின்) நீதியைக் கண்டு அகலிகை கோபமடைகிறாள்.

"மனிதர்கள் வாழும் இந்த உலகம் இன்னும் மாறவில்லை, இங்கும் பெண்களுக்கு நீதியில்லை" என்பதை உணர்ந்து, அவளாகவே மீண்டும் கல்லாக மாறிவிடுவாள். இது பெண்ணியச் சிந்தனையின் உச்சமாகக் கருதப்படுகிறது.

அகலிகை' கதையில் உளவியல் நோக்கு

மரபான கதைகளில் இந்திரன் கௌதம முனிவரின் வேடத்தில் வந்து அகலிகையை ஏமாற்றியதாகக் கூறப்படும். ஆனால் புதுமைப்பித்தன், அகலிகை இந்திரனின் அழகில் ஈர்க்கப்பட்டு, தன் அக விருப்பத்துடனேயே அவனுடன் இணைந்தாள் என்ற அதிர்ச்சியூட்டும் உளவியல் உண்மையை முன்வைக்கிறார்.

"இந்திரனுடைய காம விகாரமான ரூபத்தில் அவளுக்கு ஒரு புதிய இன்பம், புதிய தத்துவம் பிறந்தது... உலக நியதிக்கு அப்பாற்பட்ட அந்த விநாடி ஆனந்தத்தில் அவள் தன்னை மறந்தாள்."

இதன் மூலம், பெண்ணின் உடல் மற்றும் பாலியல் சார்ந்த சுயவிருப்பத்தை இலக்கியத்தில் வெளிப்படையாகப் பேசிய ஆரம்பகாலப் படைப்பாக இது மாறுகிறது (Puthumaipithan, 2018).

சாப விமோசனம்' - சாபத்தின் தொடர்ச்சி

ராமனின் கால் தூசி பட்டு அகலிகை கல்லிலிருந்து பெண்ணாக மாறுவதில் தொடங்கும் 'சாப விமோசனம்' கதை, சமூகத்தின் போலி ஒழுக்கத்தைக் கேள்வி கேட்கிறது. கல்லாய் இருந்தபோது இல்லாத வேதனை, பெண்ணாய் மாறிய பின் அவளுக்குக் கிடைக்கிறது."அவளுடைய உள்ளத்தில் விமோசனமே இல்லாத பெருஞ்சாபம் குடிகொண்டிருந்தது. அது 'நாம் விபச்சாரி' என்ற எண்ணமே."

அகலிகையை உலகம் பார்க்கும் பார்வையும், அவளது சொந்தக் குற்ற உணர்ச்சியுமே அவளுக்கு உண்மையான சாபமாக மாறுகிறது என்பதைப் புதுமைப்பித்தன் சுட்டிக்காட்டுகிறார் (Puthumaipithan, 2018).

ராமனின் பாத்திரப் படைப்பும் சமூக விமர்சனமும்

கதையின் உச்சக்கட்டமாக, ராமன் சீதையைச் சந்தேகித்துத் தீக்குளிக்கச் செய்த செய்தியைக் கௌதமர் வழியாக அகலிகை அறிகிறாள். உலகைக் காக்கும் கடவுளாகக் கருதப்படும் ராமனே தன் மனைவியின் கற்பைச் சந்தேகிப்பாரெனில், இந்த ஆண் வர்க்கத்திடம் பெண்களுக்கு நியாயம் கிடைக்காது என்பதை அகலிகை உணரும் தருணம் அது.

"'ஆமாம், சீதை தீக்குதித்தாள்!' என்று விம்மினாள் அகலிகை. 'மகா உத்தமInternal...' என்று ஆரம்பித்தார் கௌதமர். 'சீச்சீ, போங்கள்! நீங்கள் எல்லாரும் உத்தமர்கள்தான்! அந்தப் பெண்ணையா தீக்குதிக்கச் சொன்னான் அந்த ராமன்? அந்தப் பாவியா என் தலையில் கல்லை நீக்கினான்?" (Puthumaipithan, 2018).

மீண்டும் கல்லாதல்: புறக்கணிப்பின் குறியீடு

ஆணாதிக்க விதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு வாழ்வதை விட, மீண்டும் கல்லாக மாறுவதே மேலானது என்ற முடிவுக்கு அகலிகை வருகிறாள்."கௌதமர் திரும்பிப் பார்த்தார். அங்கே அகலிகை இல்லை; கல்லே இருந்தது! ஆம், அவளுக்கு இந்த மனித உலகத்தை விடக் கல்லாயிருப்பதே சாப விமோசனமாகத் தோன்றியது." (Puthumaipithan, 2018).

புதுமைப்பித்தனின் தொன்ம மறுவாசிப்பு என்பது வெறும் கதை மாற்றம் அல்ல; அது மரபார்ந்த விழுமியங்களின் மீதான தீவிரமான விமர்சனம். அகலிகை மீண்டும் கல்லாவது என்பது அவளது தோல்வியல்ல, மாறாக, ஆண்களின் இரட்டை ஒழுக்க விதிகளையும், பெண்ணடிமைத்தனத்தையும் சகித்துக் கொள்ள மறுக்கும் அவளது ஆகச்சிறந்த 'புறக்கணிப்பு மற்றும் ஆன்மப் போராட்டம்' ஆகும்.

கு.ப. ராஜகோபாலனின் 'அகலிகை' :

கு.ப.ரா தனது கதையில் அகலிகையின் மனப் போராட்டத்தை மிக நுட்பமாக விவரித்திருப்பார். ஏமாற்றிய இந்திரன் மீது அவளுக்கு இருந்த ஈர்ப்பு, கணவனின் முரட்டுத்தனமான கோபம், மற்றும் அவளது தனிமை ஆகியவற்றை உளவியல் ரீதியாக அணுகியிருப்பார்.

முனிவரின் வறண்ட வாழ்வும் அகலிகையின் ஏமாற்றமும்

கௌதம முனிவர் தவ வாழ்க்கை மற்றும் ஆன்மீகத் தேடலிலேயே மூழ்கியிருப்பவர். இளமையும் அழகும் நிறைந்த அகலிகையின் உடலியல் மற்றும் மனவியல் தேவைகளை அவர் புரிந்துகொள்ளத் தவறுகிறார். கு.ப.ரா இக்கதையில் கௌதமரின் இந்த வறட்டுத் தனத்தை மிக நுட்பமாகச் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

"அவர் காட்டியது ஆன்மீக ஒளி மட்டும்தான்; அவளுக்குத் தேவைப்பட்ட உடலின் கதகதப்போ, உலகியல் காதலோ அந்தத் தவச்சாலையில் அவளுக்குக் கிடைக்கவில்லை." (Puthumaipithan, 2018)

இந்திரனின் வருகையும் அக எழுச்சியும்

மரபு வழிக் கதைகளில் இந்திரன் கௌதமரின் உருவத்தில் வந்து ஏமாற்றுவதாகச் சொல்லப்படும். ஆனால் கு.ப.ரா.வின் அகலிகை, வந்திருப்பது தன் கணவன் அல்ல, வேறொரு ஆண் (இந்திரன்) என்பதை ஒரு கணத்தில் உணர்கிறாள். எனினும், நீண்ட நாட்களாக மறுக்கப்பட்ட தன் பாலியல் உணர்வுகளின் உந்துதலால், அவளது அகம் அந்த விநாடியை எதிர்க்கத் துணியாமல் சரணடைகிறது.

"வந்திருப்பது முனிவர் அல்ல என்று தெரிந்த கணத்தில் அவளுள் பயம் எழவில்லை; மாறாக, நீண்ட நாட்களாக வறண்டு கிடந்த பாலைவனத்தில் பெய்த மழையாக ஒரு பரவசம் அலைமோதியது." (Puthumaipithan, 2018)

சாபத்தின் மறுவிளக்கம்

கௌதம முனிவர் அவளைக் கல்லாக மாறுமாறு சாபமிடுகிறார். ஆனால் கு.ப.ரா.வின் பார்வையில், கௌதமர் அவளுக்குச் சாபம் கொடுக்கவில்லை; மாறாக, தன் மனைவியின் உண்மையான

தேவையை உணராமல் அவளைத் தனிமையில் வாடவிட்ட தன்னுடைய தவறை மறைக்கவே முனிவர் கோபத்தை ஆயுதமாக்குகிறார். அகலிகை கல்லாவது என்பது சாபத்தினால் அல்ல; சமூகத்தின் போலி ஒழுக்க விதிகளுக்குப் பயந்து அவளது உணர்வுகள் மரத்துப்போவதையே அது குறிக்கிறது.

ராமனின் வருகையும் விமோசனமும்

புதுமைப்பித்தனின் அகலிகை ராமனின் மேல் கோபப்படுகிறாள். ஆனால், கு.ப.ரா.வின் அகலிகை ராமனின் தூய்மையான அன்பின் மூலம் உண்மையான விமோசனத்தைப் பெறுகிறாள். ராமன் அவளைக் குற்றவாளியாகப் பார்க்காமல், மனித உணர்வுகளின் பலவீனமாகப் பார்த்து அவளுக்குப் புதுவாழ்வு அளிக்கிறான்.

"ராமனின் பாதங்கள் பட்டபோது, அவளது உடலிலிருந்த கல் தன்மை மட்டுமன்றி, அவளது மனதில் குடிகொண்டிருந்த குற்ற உணர்வும் நீங்கி, அவள் மீண்டும் ஒரு முழுமையான பெண்ணாக உயிர்பெற்றாள்." (Puthumaipithan, 2018)

புதுமைப்பித்தன் தொன்மங்களைச் சமூக, அரசியல் மற்றும் ஆணாதிக்க விமர்சன நோக்கில் அணுகியபோது, கு. ப. ராஜகோபாலன் அதை உளவியல் மற்றும் மனிதநேய நோக்கில் அணுகியுள்ளார். அகலிகையை ஒரு 'பாவியாக'ச் சித்திரித்த சமூகத்திற்கு மத்தியில், அவளைத் தவிப்பும் ஆசைகளும் கொண்ட ஒரு சராசரி 'மனிதப் பெண்ணாக' நிலைநிறுத்தியதே கு.ப.ரா.வின் இந்தத் தொன்ம மறுவாசிப்பின் வெற்றியாகும் (Rajagopalan, 2016).

நவீன கவிதைகளில் அகலிகை

இக்காலப் பெண் கவிஞர்களும், நவீன கவிஞர்களும் அகலிகையைச் சமூகக் கொடுமைகளுக்கு உள்ளாக்கப்படும் பெண்ணின் குறியீடாகப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

- கல்லாதல் என்பது மௌனம்: நவீன கவிதைகளில், அகலிகை கல்லாக மாறியது சாபமல்ல; அது ஆடவர் உலகிற்கு எதிராக அவள் காட்டிய "மௌனப் போராட்டம்" அல்லது 'எதிர்ப்பு' என்று வர்ணிக்கப்படுகிறது.
- ஒடுக்கப்பட்ட பெண்மை: இன்றுவரை சமூகத்தில் பாலியல் வன்முறைக்கு ஆளாகும் பெண்கள், சமுதாயப் பழிச்சொல்லுக்கு அஞ்சி, வாழும் போதே 'பிணமாக' அல்லது 'கல்லாக' வாழ்வதை அகலிகையோடு ஒப்பிடுகின்றனர்.

'கல்லாதல்' - தண்டனையா? புறக்கணிப்பா?

மரபுக்கதையில் கௌதம முனிவரின் சாபத்தால் அகலிகை கல்லானாள். ஆனால் நவீன கவிஞர்கள், போலி ஒழுக்கமும் ஏமாற்றமும் நிறைந்த இந்த ஆணாதிக்க உலகத்தில் பெண்ணாக வாழ்வதை விட, உணர்ச்சியற்ற கல்லாக இருப்பதே மேல் என அகலிகை தன் சுயவிருப்பத்தால் கல்லாவதாகக் காட்டுகின்றனர்.

கவிஞர் நா. காமராசன் தனது கவிதையில் அகலிகையின் இந்த தத்துவார்த்தப் புறக்கணிப்பை மிக அழகாகப் பதிவு செய்கிறார்:

"மனித வேடமிட்ட மிருகங்கள் வாழும்

இந்த உலகத்தில் பெண்ணாய் வாழ்வதை விட,

மௌனச் சிலையாய் இருப்பதே

எனக்குக் கிடைத்த மாபெரும் விமோசனம்!". (Kamarasan,1986)

இரட்டை ஒழுக்க விதிகளின் மீதான சாடல்:

இந்திரனின் வஞ்சகத்தால் இழைக்கப்பட்ட தவறுக்கு அகலிகையை மட்டும் தண்டித்த கௌதமரின் ஆண் மையப் போக்கை நவீன பெண் கவிஞர்கள் கடுமையாகச் சாடுகின்றனர். கவிஞர் மாலதி மைத்ரி, பெண்ணின் உடல் மற்றும் கற்பை ஆண்கள் தீர்மானிக்கும் அதிகாரக் கட்டமைப்பைத் தனது கவிதை மூலம் உடைக்கிறார்.

"உன் சாபத்தினால் நான் கல்லாகவில்லை;

உன் வறண்ட போலித் தவத்தின்

ஈரமற்ற தன்மையைக் கண்டுதான்

என் உணர்வுகள் மரத்துப் போயின!"

ராமனின் பாதம் குறித்த பெண்ணிய விமர்சனம்

இராமனின் கால் தூசி பட்டு அகலிகை சாப விமோசனம் பெற்றாள் என்ற ஆன்மீகத் தூய்மை வாதத்தை நவீன கவிதைகள் ஏற்பதில்லை. தன் சொந்த மனைவியான சீதையின் கற்பையே சந்தேகப்பட்டுத் தீக்குளிக்கச் சொன்ன ராமனின் பாதங்கள், அகலிகைக்கு எப்படி விமோசனம் தர முடியும் என்ற தர்க்க ரீதியான கேள்வியைக் கவிஞர்கள் எழுப்புகின்றனர்.

"சீதையைத் தீக்குதிக்கச் சொன்ன

அதே பாதங்கள் தான்

என் மீதும் பட்டன...

மீண்டும் பெண்ணாவதில் எனக்கு உடன்பாடில்லை!"

முடிவுரை

இன்று சமையலறைக்குள்ளும், சமூகப் பொதுவெளிகளிலும் ஒடுக்கப்பட்டு, தங்களின் சொந்த ஆசைகளையும் உணர்வுகளையும் வெளிப்படுத்த முடியாமல் வாழும் ஒவ்வொரு சராசரிப் பெண்ணும் ஒருவகையில் 'உயிருள்ள அகலிகைகளே' என்பதை நவீன கவிதைகள் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. நவீன தமிழ்க் கவிதைகளில் அகலிகை என்பவள் சாபம் பெற்றுப் பரிதாபமாக நின்ற 'பழைய இதிகாசப் பெண்' அல்ல. மாறாக, அவாளுக்கென்று தனித்த சுயமரியாதையையும், ஆணாதிக்கக் கட்டமைப்பை உடைக்கும் ஆற்றலையும் கொண்ட நவீன பெண்ணின் குறியீடு ஆவாள். தொன்மங்களை அப்படியே நகல் எடுக்காமல், சமகாலப் பெண்ணியப் போராட்டங்களுக்கு ஆயுதமாக மாற்றியதே நவீன கவிதைகளின் ஆகச்சிறந்த வெற்றியாகும்.

References

Kamarasan, N. (1986) Karuppu malargal, Bharathi Pathipagam, Chennai, India

Puthumaipithan, (2018) Puthumaipithan Short Stories, New Century Book House, Chennai, India

Rajagopalan, K.P. (2016) Rajagopalan sirukathaikal, Kalachuvadu Publications, Nagercoil, India

Conflict of interest

The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License

© The Author 2026. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License

Cite this Article

G. Kalaivani, The Reinterpretation of Ahalya in Modern Tamil Literature: A Feminist Perspective, Indian Journal of Multilingual Research and Development, Vol 7, Iss 4, (2026) 5-9. DOI: https://doi.org/10.54392/ijmrd2642